

РЕШЕНИЕ

№ 1700

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11526** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на К. У. К. А., [дата на раждане] , в Република К., паспорт № АU480469, издаден на 24.01.2018г. от Колумбийските власти срещу Заповед за отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, с рег. №513з-10796 от 02.11.2023г., издадена от Й. Л. А. - началник на отдел "Миграция" - СДВР.

В жалбата се твърди че атакувания административен акт е незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречащ на материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона, поради липса на мотиви. Твърди се още, че постановеният отказ за постоянно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот, жалбоподателят който има брак с български гражданин. Като обжалваната заповед е издадена в нарушение на разпоредбите на основните права на Европейския съюз и Европейската конвенция за правата на човека (наричана по-нататък "ЕКПЧ") и член 3 от Протокол № 4, което е достатъчно основание за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Твърди се още, че оспореният отказ е и материално незаконосъобразен, тъй като ответникът не е изпълнил задължението си по чл. 170, ал. 1 АПК да докаже, наличието на посоченото в заповедта правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ. Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание, оспорващият - К. У. К. А. редовно и своевременно призован не се явява, представлява се от адвокат А.И. редовно упълномощена, която поддържа жалбата на посочените основания и депозира писмени бележки и списък с разноски.

Ответникът - началник на отдел "Миграция" - СДВР редовно и своевременно призован, не явява, представлява се от юрк. А. редовно упълномощена, в които заявява и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление с рег. №9010006/08.09.2023г. депозирано от К. У. К. А. с искане за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Република България. Същото е подадено по образец съгласно чл. 29 ППЗЧРБ. Заявлението е депозирано в срок при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 29 от ППЗЧРБ. След извършване на необходимите справки по заявлението административният орган установява, че от данните в информационната система АИС-ШИС, на К. У. К. А. има наложена мярка „Арест с цел предаване/екстрадиция“ от Испания на 12.08.2023г. за престъпления свързани с наркотици и наложена принудителна мярка „Забрана за напускане на Р. България“ на основание чл. 68 ал. 1 от НПК. Със съобщение от 19.10.2023г. жалбоподателят е бил уведомен, че срещу него започва процедура по издаване на отказ по подадено заявление с рег. №9010006/08.09.2023г. за продължаване срока на пребиваване в Р. България на основание чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ. Срещу уведомлението е депозирано възражение с което се твърди, че лицето не е осъждано, не е привлечен към наказателна отговорност, не е член на престъпна група или организация. До началника на отдел "Миграция" - СДВР е било изготвено становище с № 513р-106701/31.10.2023г. от началник сектор „Законна миграция“ към отдел „Миграция СДВР с което е предложено на жалбоподателят К.А. да му бъде издадена заповед за отказ по подаденото заявление.

С оглед установените факти по административно производство началник на отдел "Миграция" - СДВР е приел, че за молителят са налице данни, че е член на престъпна група или организация или че извършва или има намерение да извършва контрабанда и незаконни сделки с оръжие, взривни вещества, боеприпаси, пиротехнически изделия, стратегически суровини, изделия и технологии с двойна употреба, както и незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство и на основание чл. 26 ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1 т. 3 от ЗЧРБ е постановил заповед с рег. № 513з-10796 от 02.11.2023 г. с която е отказано предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България.

В жалбата до съдът адв.И. е направила искане за събиране на гласни доказателства,което е било уважено от съдът.С разпореждане от 18.01.2024г. съдът е допуснал в качеството на свидетел Д. И. Г..

В показанията си свидетелката заяви следното:С К. се познавам от 2017 година, от общи приятели – Ч. В. – собственик на салона, в който работя. От 2018 г. имаме и сключен брак - 31.07.2018 г. Заедно живеем и все още сме в брак. Семейният ни живот протича нормално, живеем в [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. П-06. Не сме имали семейни проблеми. К. е изключително добре възпитан, уважителен, подкрепяме се взаимно и си помагаме. В България не е имал криминални прояви.Беше ми споделил, че назад във времето – 2020г., вследствие проверка от органите на реда в Испания, М., в него са били открити наркотични вещества. В България, миналата година, беше под домашен арест за кратко време. Може би август – септември, а след това, по негова инициатива, той замина за Испания, призна там вината си. Нямахме го за около месец - месец и малко, преди празниците. Доколкото ми сподели, нещата са приключили и само не може да влиза в страната за тригодишен период. Мисля, че и към момента действа забраната за влизане в Испания. От момента, от който го познавам, не съм имала съмнения, подозрения към него за разпространение на наркотици. Той нито пуши, нито пие, включително е здравословно ориентиран, спортуваме, даже заедно. Към момента говори български, разбира, вече се справя много добре. В момента се намира в България.Съдът кредитира свидетелските показания като приема същите за логични и последователни,които кореспондират с другите доказателства по делото.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Оспореният административен акт отказ- рег.№513з-10796 от 02.11.2023г. на началник на отдел "Миграция" - СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК.

При извършената цялостна служебна проверка за законосъобразност на АА, съгласно [чл. 168](#) от [АПК](#) съдът намира, че административният акт, предмет на настоящото дело е издаден от материално и териториално компетентен орган.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган- началник на отдел "Миграция" - СДВР, по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ.От приложените по делото документи се установява, Й. Л. А. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността началник на отдел "Миграция"-СДВР.Същият е бил редовно упълномощен съгласно заповед №513з-2396/24.03.2021г. от Директора на СДВР/л.52/

Отказът е издаден в писмена форма,но не отговаря на изискванията на [чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) - не съдържа мотиви, въз основа на които е прието, че са налице основанията

по чл.10, ал.1, т.3 от ЗЧРБ, което води и до материална незаконосъобразност на акта.Съображенията за това следните:Първо съгласно чл.26, ал. 1 от ЗЧРБ “Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1- 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26”В конкретният случай органът е издал отказа си позовавайки се на чл. 10, ал.1,т.3 от ЗЧРБ (изм. - ДВ, бр. 11 от 2007 г., доп. - ДВ, бр. 73 от 2010 г., в сила от 17.09.2010 г., доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 20.12.2016 г.).Разпоредбата въвежда като условие за чужденецът да има данни, че е член на престъпна група или организация или че извършва или има намерение да извършва контрабанда и незаконни сделки с оръжие, взривни вещества, боеприпаси, пиротехнически изделия, стратегически суровини, изделия и технологии с двойна употреба, както и незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство.В хода на административното производство е извършената една единствена проверка на АИС-ШИС,като не са събрани други доказателства.По делото са представени писмени доказателства,че лицето не е осъждано,не му са повдигнати обвинения и не се водят срещу него разследвания по наказателни производства.Относно регистрацията на жалбоподателят в системата ШИС е следвало да се дадат указания на жалбоподателят да представи доказателства,както и да се изискат доказателства от съответните компетентни органи по повод издадената Европейската заповед за арест на същият,след което административният орган да се произнесе със съответния акт. Съдът приема,че с оглед установените факти по делото представените доказателства от страните не са налице данни за деятелност на жалбоподателят при различните хипотези по смисъла на чл.10 ал.1 т.3 от ЗЧРБ,във връзка със заявлението по което е било образувано настоящото производство.

Второ постановеният отказ за постоянно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот.На 31.07.2018г. К. У. К. А. е сключил брак с Д. И. Г. българска гражданка.В чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е регламентирано право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЗОСЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана, а в случая, дори от малкото доказателствата по делото е видно, че правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин би било накърнено, без да е доказано наличието на предпоставките, при които това е допустимо.Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретната хипотеза, няма никакви мотиви в заповедта дали административният орган е изследвал дали с издаването на отказа ще се наруши правото на личен и семеен живот на оспорващия и дали отказът ще доведе до нарушаване на основното право на личен живот и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).Също при отчитането на

обстоятелството, че семейството на жалбоподателя, живее в Република България е налице хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ. Съществуват причини от хуманитарен характер, които изискват преценка и съобразяване на административния акт с всички относими и установени факти и обстоятелства. Съгласно §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ хуманитарни причини са налице, когато недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната. В случая отказът за разрешаване на право на постоянно пребиваване засяга интересите на семейството, както и правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, което също не е било обсъдено в настоящият отказ. В административното производство АО е бил длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице и разпоредбите на ЗЧРБ, което не е било направено. В нарушение на задълженията си по [чл. 7, ал. 1](#) и [ал. 3, чл. 9, ал. 1](#) и [ал. 2 АПК](#) служебно да прояви активност по събиране на всички необходими доказателства, относими към изясняване на действителните факти по случая, административният орган е основал изводите си само на част от релевантните обстоятелства. Производството по издаване на индивидуални административни актове се осъществява с оглед установяване на обективната истина по случая, за да може крайното решение да бъде в съответствие с нея. Този извод следва от общия смисъл на правото по [чл. 35 от АПК](#), а именно да се установят всички факти и обстоятелства от значение за разглеждания случай, което не е било направено от АО. Предвид изложените мотиви, съдът намира че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административно – производствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т.4 от АПК.

Тъй като естеството на въпроса не позволява решаването му по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да се изпрати на ответника за ново произнасяне по молбата на жалбоподателя, при съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение.

При този изход на спора, на основание чл. 143 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски, които съобразно представения списък са в размер на 10 лв. държавна такси и 1000 лв. адвокатско възнаграждение. Размерът следва да е справедлив, обоснован и съобразен с действителната правна и фактическа сложност на делото, както и да не бъде по - нисък от предвидения минимален такъв, определен в Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/случая чл. 8 ал. 2 т. 3-750 лв./ . В тази връзка съдът намира, че несъмнено делото не е нито с голяма фактическа, нито с голяма правна сложност. Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че следва да уважи като основателно възражението на ответника за прекомерност на договореното възнаграждение за адвокат в размер на 1000,00 лв., като го намали до размер на 750 лв.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град 34-състав ,АССГ,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. У. К. А., [дата на раждане] , в Република К., заповед за отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Р.България с рег. №513з-10796 от 02.11.2023г.,издадена от Й. Л. А. - началник на отдел "Миграция" - СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на Началник отдел "Миграция"-СДВР за ново произнасяне по подаденото от К. У. К. А. заявление,съобразено със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона,дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. У. К. А., [дата на раждане] ,в Република К. сумата от 760.00/седемстотин и шестдесет/лева представляваща държавна такса и разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: